

Wspomnienie o inż. Annie Dulęba-Rozwałce

Воспоминание о инж. Анне Дулембе-Розвалке
Ing. Anna Dulęba-Rozwałka. Obituary

23 kwietnia 1986 r. zmarła po ciężkiej chorobie, w wieku zaledwie 52 lat, nieodżałowanej pamięci inżynier — leśnik, Anna Dulęba-Rozwałka.

Zmarła była długoletnim, zasłużonym pracownikiem Lasów Państwowych. Przedwczesna śmierć wyrwała Ją z aktywnej i ofiarnej pracy zawodowej oraz z grona bardzo licznych przyjaciół.

A. Dulęba-Rozwałka urodziła się w Radomiu, gdzie też ukończyła szkołę podstawową i Liceum Ogólnokształcące im. Marii Konopnickiej. Stopień zawodowy inżyniera leśnika uzyskała, po ukończeniu w 1956 r. studiów na Wydziale Leśnym Wyższej Szkoły Rolniczej, w Poznaniu.

Pracę zawodową rozpoczęła w marcu 1956 r. w Rejonie Lasów Państwowych w Pionkach, a od października tegoż roku — w radomskim oddziale Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej. Jako jedna z nielicznych kobiet w Polsce, przepracowała 10 lat jako taksator leśny. W 1965 r. została przeniesiona służbowo wraz z mężem do Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych w Lublinie, gdzie z dużym zaangażowaniem zajmowała się organizacją żywicowania i pozyskania użytków ubocznych.

Od 1976 r., w związku z kolejnym przeniesieniem służbowym męża i Jej do Warszawy, podjęła pracę początkowo w Warszawskim Zespole Leśnym, a później w Zarządzie BULiGL, gdzie wykonywała prace studialne dotyczące stanu lasu oraz wiele syntetycznych opracowań na użytek różnych szczebli zarządzania w Lasach Państwowych.

Od czasu zorganizowania OZLP w Warszawie — w 1984 r. podjęła tam pracę jako starszy specjalista ds. urządzania lasu i regulacji rozmiaru użytkowania.

Zawsze tam gdzie pracowała angażowała całą swoją wiedzę i doświadczenie, aby doprowadzić dany odcinek gospodarki leśnej do najwyższego poziomu. Podziwiana była za niemalże całkowite poświęcenie się leśnictwu, rodzinie i przyjaciołom. Te Jej pasje życiowe oddziaływały na wszystkich, którzy z Nią współpracowali.

Cechowała Ją zawsze duża aktywność, otwartość poglądów i szczerść wypowiedzi oraz wysokie poczucie etyki zawodowej. Te cechy jak i konsekwentnie wyznawana zasada, że powinnością leśnika jest zaangażowanie całej swojej wiedzy i sił dla dobra naszych lasów predysponowała ją również do prac społecznych w licznych organizacjach, a w szczególności pracujących na rzecz leśnictwa, tj. w PTL oraz SITLiD, gdzie pełniła wiele odpowiedzialnych funkcji. Nie przerywając aktywności zawodowej i społecznej urodziła i wychowała dwoje dzieci, będąc wzorem matki i wychowawczyni.

Za całokształt działalności zawodowej i społecznej otrzymała liczne wyróżnienia i odznaczenia. Odznaczona została m. in.: Medalem 40-lecia PRL, Srebrną Odznaką Honorową i Medalem 100-lecia Polskiego Towarzystwa Leśnego. Przyznano Jej także odznakę „Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego”.

Gwałtowna choroba i przedwczesna śmierć wyrwała Ją z aktywnej i ofiarnej pracy, a nade wszystko z grona kochanej i kochającej rodziny oraz bardzo licznych przyjaciół.

O związkach uczuciowych ze Zmarłą, przyjaźni i szacunku dla Niej niech świadczy udział kilkuset osób w ostatniej posłudze dla Niej, przybyłych do miejsca Jej wiecznego spoczynku w Warszawie z różnych stron kraju.

Jan Głaz